

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

De mentaliteit van de goede Samaritaan

DE ongelukkige gelijkwaardigheden die de mensen onvermijdelijk treffen als gevolg van hun levenswijze worden door hen op een zeer pijnlijke manier gevoeld. Deze gelijkwaardigheden zijn de gevolgen van hun overtreding van de universele wet, die zij vervangen hebben door hun eigen wetten. Deze wetten zijn gebaseerd op het egoïsme en kunnen bijgevolg alleen maar jammerlijke resultaten geven. Inderdaad, ze veroordelen wel leugen, diefstal en moord, maar alleen in een bepaalde vorm, als ze zich op een zichtbare en tastbare manier uiten. Daarentegen worden deze boosaardigheden begaan op een nog grotere schaal en in allerlei vormen die niet binnen het bereik van de kreupele wetten van de mensen liggen.

Om geen leugenaar te zijn, zou de mens in alles waarheidlievend moeten zijn en niet alleen in bepaalde opzichten. Maar dit is absoluut niet het geval. Als iedereen verplicht was alles wat hij denkt te bekennen, zou men dikwijls nog maar heel weinig achting hebben voor de mensen die men achtenswaardig noemt en die opgehemeld worden. Nochtans is het alleen door zijn hart te openen en door zich te tonen zoals hij werkelijk is, dat de mens geloofwaardig kan worden en zich rekenschap kan geven van de afgrond die hem nog van de werkelijk nageleefde waarheid scheidt. Het uiterlijke is niet voldoende. Het moet bevestigd kunnen worden door een gemoedstoestand die op alle gebied overeenstemt met de waarheid. Anders blijven we een leugenaar die van tijd tot tijd de waarheid zegt.

Wie beweert een weldoener te zijn, moet het op alle manieren zijn. Hij mag geenzins een boosdoener zijn. Alleen dan is hij in de reële toestand van een weldoener. Zolang hij kwaad doet naast enkele weldaden, blijft hij een boosdoener die van tijd tot tijd goed doet.

Dat geldt ook voor het opkopen van goederen. Al het inslaan voor zichzelf is diefstal. De Allerhoogste heeft de mensen de aarde geven, opdat zij er vrij van zouden genieten, zonder haar te beschadigen, noch haar te verarmen, noch haar te ontbossen door egoïstische speculaties. De aarde behoort de Almachtige toe. Hij heeft haar aan de mensen gegeven, opdat zij daar als broeders en zusters zouden leven en er al hun voedsel uit zouden halen. Sommigen, handiger dan anderen, hebben de aarde in beslag genomen. In hun wetten tegenstrijdig aan de universele wet, hebben zij wetsartikelen gemaakt, die het individuele eigendom toelaten, wat heel dwaas is. De formele ontkenning van deze

pretentie ligt in het feit dat de zogezegde grondeigenaar op het laatst tussen vier planken naar het kerkhof wordt gedragen, hij wordt eigendom van de aarde. De aarde, die onze voedster is, wordt geopend om hem te verzwelgen, omdat hij zich op een onwettige manier gedragen heeft, want hij is een boosdoener, een dief.

Alle mensen zijn broeders, maar nu zijn ze broeders die elkaar haten en bestrijden. Welnu, de Schrift zegt dat wie zijn broeder haat, een moordenaar is en dat de waarheid niet in hem is. Alle mensen zouden dus elkaar moeten beminnen, elkaar goed doen en elkaar helpen. In plaats daarvan zijn er veel armen die soms in grote nood verkeren en honger en kou lijden. Zij krijgen geen genegenheid van de mensen om hen heen, maar alleen onverschilligheid, koelheid en zelfs minachting.

Dit alles is het gevolg van het egoïsme, van de ikcultuur die terzelfder tijd een minachting is van de medemens. De Heer Jezus heeft op een bijzondere manier deze toestand geïllustreerd met een zeer toepasselijk beeld. Hij toont twee priesters die een arme man voorbij lopen die in handen van rovers gevallen was en door hen beroofd; dit staat voor: de huidige samenleving. Deze mensen houden zich niet bezig met het helpen van arme ongelukkige mensen, zij hebben heel wat andere egoïstische bezigheden.

Het zijn de godsdienstige klassen die hier getoond worden; ze spreken wel over God, maar natuurlijk over hun eigen god, want zij kennen de ware God niet, aangezien men Zijn geest moet bezitten om Hem te kennen. De godsdienstige mensen laten dus de arme man in zijn ellende achter zonder zich met hem bezig te houden. Daarna komt er een Samaritaan voorbij, die ten tijde van de Heer deel uitmaakte van een klasse zeer weinig geachte personen, maar die meer in staat was te beseffen wie de naaste is. De Samaritaan wordt getroffen door medelijden en zonder zich bezig te houden met de religieuze vormen, doet hij als vanzelfsprekend wat de goddelijke wet onderricht en aanbeveelt. Het hart overstelpt door medelijden, draagt hij zorg voor de ongelukkige. Nadat hij hem opgeknapt heeft door olie op zijn wonden te doen en door hem als troost van wijn te laten genieten, brengt hij hem naar een herberg, betaalt voor hem en zegt tegen de gastheer: "Zorg voor hem en alles wat u meer moet uitgeven, zal ik u bij mijn terugkeer terugbetalen."

Deze Samaritaan illustreert goed wie begrijpt en voelt welke zijn naaste is en die gehoorzaamt aan wat

de goddelijke weg aanbeveelt: "Bemin uw naaste zoals uzelf." De naaste is onze gelijke, wie hij ook is. Iedereen moet zorg voor hem dragen en hem respecteren. Als al degenen die tegenwoordig welstand en rijkdom kennen, zich op een geheel onbaatzuchtige manier met de armen bezighielden, zonder de gedachte geprezen te worden en er de eer van op te strijken, zouden zij hun naaste zoals zichzelf liefhebben en onmerkbaar de weg van de goddelijke wettigheid bewandelen. En het zou niet zozeer verdienstelijk zijn, dit zou eenvoudig een plicht zijn die vervuld wordt. Door zo te handelen zou men zich geleidelijk wenden naar wat goed, mooi, en rechtvaardig is, naar wat zegen brengt en niet naar de vervloeking en de ongelukkige gelijkwaardigheid.

Wat het ongeluk van de mens uitmaakt, is eenvoudig zijn karakter, de mentaliteit die hij verworven heeft. Als de mens ter wereld kwam op een fatsoenlijke manier, en niet als resultaat van egoïstische passies, als het kleine wezen dat ter wereld gebracht wordt, onmiddellijk onder de gezegende invloed van de geest van God geplaatst werd, al in de buik van zijn moeder, en in de heerlijke sfeer van de naastenliefde opgroeide, zou het voor hem gemakkelijk zijn, na op die manier opgevoed te zijn, de universele wet te volgen en de voorwaarden voor het eeuwige leven te realiseren waar teleurstelling en vervloeking onmogelijk zijn. Daarvoor moet de mens de universele wet kennen en er zich aan onderwerpen. Wat is deze wet? Heel eenvoudig de naastenliefde: Bemin je naaste zoals jezelf.

Daar de mentaliteit van de mens vergiftigd werd door de opeenstapeling van de begane onwettigheden, is de totale som van dit alles de dood met haar voorboden, het lijden, de ziekte en alle tegenspoed die daarmee verbonden is. Dat is het automatische resultaat. Maar de mensen hebben zulke perverse gevoelens dat zij, wanneer zij door de gelijkwaardigheid afgestraft worden, onmiddellijk zeggen dat het God is die hen straft. Zij hebben het idee dat God zich wrekt voor hun overtredingen, dat Hij geërgerd is omdat zij Hem niet dienen en dat Hij zo Zijn ontevredenheid uit door hen te doen lijden, door hun allerlei ongelukken te laten overkomen en door hen in verschrikkelijke ellende te dompelen. Bepaalde religies spreken zelfs van hel en eeuwige foltering voor bereid door God.

Hem zulke gevoelens toeschrijven is het volledig miskennen van de Almachtige. Het is godslasterlijk en monsterachtig. In werkelijkheid is het, als de mens lijdt, niet God die hem doet lijden. De straf die de mens krijgt, is de exacte en automatische gelijkwaardigheid van zijn gedrag en zijn oneerlijkheid.

De weg naar de vrijheid

MARCUS' lot was helemaal uitgestippeld. Hij zou de nieuwe generatie zijn, de hoop voor het land, nieuw bloed en kracht. Met zijn broers zou hij later hen vervangen die nu vertrokken waren naar de hel van de loopgraven. Op dit moment eindigde daar onder het kruis van die algemene grafkuil de oproep tot zelfmoord van al deze mensen. Wat was dan de kwaliteit van de zaden, als dat tot dergelijke rampen leidde? Maar het was gewoon een kwestie van routine in een provincie waar men zonder meer van zaaien overging naar oogsten. Het aantal geboorten dekte nog lang niet dat van de doden, ook al was Marcus bijvoorbeeld bij deze boer uit Basse-Normandië al het achtste kind.

Dit flinke stel kinderen zat goed in elkaar, de opvolging was verzekerd en men kon denken aan een volgend jongste kind dat het evenwicht nog beter zou herstellen. Men had

dan wel besloten dat oorlog onwettig was, maar muggen kunnen lachen als het moeras niet droog wordt gelegd.

De moeder hoefde uiteraard geen werk buiten de deur te zoeken. Er was meer werk dan ze aankon op het kleine familiedomein waar de vader al vroeg in de ochtend aan het maaien was, voordat hij het bij de naburige, rijke grondbezitters ging doen.

Het sociale verschil was groot en ook het verschil in zorgen, ook al groeiden ze allemaal in hetzelfde gebied op. De grote eigenaars legden zich vast op de vrome plicht om hun domein met "goddelijke zegen" uit te breiden en de kleintjes op de plicht van het overleven op een lapje grond, dat nauwelijks groot genoeg was om er te worden begraven. En de religie ging akkoord met deze verschillen.

Marcus bezag deze dingen zonder wrok, want het ontbrak hem ondanks alles, in huis nog steeds aan niets. Het werk was daarentegen enorm zwaar en niemand had ook

maar een moment zonder dat er iets te doen was. Zijn broers waren op 12- en 13-jarige leeftijd van school gegaan om in de buurt als boerenknecht te gaan werken, en Marcus wachtte als laatste op zijn beurt.

In de winter ging de vader met de sterkste kinderen houthakken, want er waren uitgestrekte bossen in het zuiden en Marcus werkte hard aan zijn huiswerk. De jongen had een karakter waarvan de trekken al heel snel met het jaar duidelijk werden. Hij was serieus en week niet zonder meer af van de voornemens van zijn ziel. Hij was misschien niet de meest meegaande van zijn groep, maar hij was eerlijk en ongetwijfeld de beste leerling van allemaal. De meester had in hem een opvolger gezien die tegen de omstandigheden opgewassen was. Hij had er zelfs bij de ouders op aangedrongen.

Marcus was 13 jaar toen zijn vader hem erover vertelde: "Dus zou je geen leraar willen worden?" De vleierende kant van dit

voorzicht deed niet zonder meer de weegschaal doorslaan in de richting van dit doel. Marcus redeneerde: Al zijn broers en zussen waren gaan werken voor de gemeenschappelijke zaak, ze trokken allemaal de kar en hij, de laatste, zou zo egoïstisch zijn om zo'n duidelijk voordeel te genieten? Dat was niet eerlijk. De jongen had er daarom de voorkeur aan gegeven om solidair te zijn door er van af te zien en dit gevoel had hem dieper verankerd in de familiegeest. Het was daarom echter noodzakelijk om zijn familie te verlaten en dienst te nemen als bediende bij een veehandelaar. Na zeven jaar van een bestaan onder het regime van bazen die de honden niet met worst aan zich bonden, was Marcus ervaren in al het werk op het land. Hij zei niet veel, had een brede rug, was robuust en levendig, hij observeerde de natuur en de wensen van de mens, twee dingen die niet altijd samen gingen. Onverbidde domineerde in het algemeen de wens van de

De mens kan niet gespaard worden voor de wet van gelijkwaardigheid, want volgens de exacte maat hiervan, oogst iedereen juist de vrucht van zijn zaaien. Maar toch wordt de mensheid op een prachtige manier gespaard voor de definitieve en onvermijdelijke oogst van haar afschuwelijk zaaien, die een onherstelbare oogst zou zijn. Dit komt juist door de Almachtige, de grote hemelse God, Deze die de mensen ervan beschuldigen hun de straf voor hun fouten te doen ondergaan. De Eeuwige bespaart de mensen de onherstelbare gevolgen van de vervloeking die ze over zichzelf aangehouden hebben, in die zin dat Hij hun een Verlosser heeft gegeven, opdat zij niet eeuwig in het graf hoeven te blijven, maar dat zij eruit kunnen komen. Hij heeft zo gezorgd voor hun opstanding op de aarde en voor hun opvoeding in het herstel van alle dingen, volgens de universele wet.

Door deze wet na te leven, evenals de voorwaarden van het Koninkrijk Gods, zal de gelijkwaardigheid van het nieuwe gedrag van de mensen voor hen het eeuwige leven, gezondheid en geluk zijn. Daarvoor moest een vlekkeloos leven geofferd worden als losgeld voor hen. Het is onze dierbare Verlosser, de Zoon van God, die er zelf de kosten van heeft moeten dragen. Zoals de profeet Jesaja toont, heeft hij onze pijnen op zich genomen, hij heeft zich belast met onze zonden, het is door zijn wonden dat wij genezen worden.

Degenen die het heil zoeken, vinden het dus bij onze dierbare Verlosser, maar niet in de zogenaamde christelijke godsdiensten. Elk daarvan wil zich de verdiensten van Christus toe-eigenen en zijn kerk vertegenwoordigen; maar ze vertegenwoordigen alleen een vereniging die zonder het te weten onder de macht van de god van deze wereld, de tegenstrever, handelt. Ze komen dus tot geen enkel goddelijk resultaat. Daarom vermeederen de godsdiensten slechts de teleurstelling en de wanhoop van de mensen, want zij vinden er niet de troost en de bevrijding die zij verwachten. Deze religies onderwijzen dat men niet mag stelen, maar zij ondersteunen de oorlog, wat wil zeggen dat zij diefstal steunen. Zij zeggen dat men niet mag doden, en zij ondersteunen de misdaad van de oorlog. Zij zeggen dat men zijn vijanden moet beminnen, en zij stemmen ermee in dat in oorlogstijd de christenen van de ene natie de christenen van een vijandelijke natie doden.

De zogenaamde christelijke religies en de Staten die de beschaafde wereld vormen, zullen dus de juiste straf krijgen die automatisch op hen neerkomt. Dit hele samenraapsel wordt in het goddelijk Woord: "Babylon de grote" genoemd. En deze boodschap is van tevoren over haar gegeven alsof de zaak reeds volbracht was: "Ze is gevallen, Babylon de grote, en alle beelden van haar goden zijn op de grond gebroken". Babylon, de christenheid, heeft alleen maar de idolen van goud en zilver en de demonen aanbeden. De Openbaring toont ons, dat ze opgenomen zal worden als een molensteen en in het diepste van de zee geworpen zal worden. En al de hevig ontstelde kooplieden van Babylon zullen zeggen: "Wee, wee, de grote stad, in één uur werden zoveel rijkdommen verwoest." Dit zijn de pijnen veroorzaakt door de grote komende rampspoed, die van tevoren door de profeten aangekondigd werd. Bij de tweede verrijzenis, zullen allen die met Babylon verzwolgen waren en die op de aarde zullen terugkomen, hun lessen geleerd hebben. Zij zullen begrijpen dat zij geleid werden door de tegenstrever in een richting die tegenovergesteld is aan de goddelijke wegen, die de wegen van het goede en de zegen zijn. Zij zullen zich dan met kennis van zaken kunnen laten opvoeden door de waarheid en levensvatbaar worden in het Koninkrijk van God, door de daarmee verbonden voorwaarden na te leven.

mens om te winst te maken, uit te breiden en meer rechten te krijgen. Dat was dus de wet van de mens en die van de jungle, de regel die groot en klein in beweging zette. De jongen die niet geobsedeerd werd door deze ambitie, veronderstelde al, dat zich daaronder een fundamentele dwaling verborg.

Hij was ruim 20 jaar oud, toen de staat hem met geweld onder de wapenen riep. De grote pacten met veel lawaai ondertekend op het hoofdkwartier van de Volkenbond, de verdragen die oorlog verboden en degenen die het deden buiten de wet stelden, deze decreten waren al lang in de prullenbak beland. Vandaag waren het juist degenen die geen oorlog wilden, die buiten de wet stonden! Marcus dacht erover na en hield het in de kazernes niet geheim dat het vak van wapendrager hem niet interesseerde. Men moest uit zijn manier van doen wel begrijpen, dat als iets de jonge Normandiër niet interesseerde, niemand in de wereld hem kon dwingen om het

te doen. Welnu er kwam een kapitein met psychologisch gevoel op zijn weg, een man met een hart, die hem in dienst nam.

Had hij onder de schors van deze Normandiër eigenschappen opgemerkt die niemand had gezien? Die Marcus zelf niet kende? Dat is waarschijnlijk, want de fijngevoelige kapitein vertrouwde hem alles toe wat hem raakte. De tijd ging voorbij en Marcus, in de zevende hemel met het paard van zijn kapitein, realiseerde zich dat niet en hij misbruikte het vertrouwen van deze laatste nooit. Aan de andere kant wist hij niet aan welke kant hij een geweer moest vastpakken, toen de oorlog werd verklaard op het niveau van al die wettelozen die beweerden de wereld te regeren.

De jongeman begreep dat het ernst werd, toen hem werd bevolen zich te begraven in de forten van de Maginotlinie. Het marsbevel was niet in deze termen geformuleerd, maar het was het gevoel dat Marcus pijnigde op

De ware betekenis van Pasen

De tijd van Pasen nadert en daarmee rijst de vraag naar de fundamentele van dit feest. We begrijpen goed, dat voor veel van onze tijdgenoten sommige begrippen en ideeën een beetje mysterieus zijn, maar zoals we zullen zien, beantwoorden ze aan een logica die heel gemakkelijk te formuleren is. Ter ondersteuning van onze uiteenzetting halen we uit de krant *Tribune de Genève* van 15 april 2022 een artikel, dat gaat over de dood van onze Heer Jezus Christus en zijn opstanding. Wij nemen deze tekst in zijn geheel over.

De dood van Jezus: de historische achtergrond van Pasen

Pasen wordt algemeen gezien als de gebeurtenis van de stichting van het christendom. Toch is het idee van offer en opstanding nog steeds een onderwerp van discussie.

Offerde Jezus zichzelf op voor de mensheid door aan het kruis te sterven? En hoe moeten we zijn opstanding interpreteren die, ook al kan deze in fysieke vorm in twijfel worden getrokken, zijn betekenis en reikwijdte op verschillende manieren uitgelegd ziet worden al naar gelang geloof en gevoeligheid? Het begrip van de opoffering en dat de van opstanding zijn inderdaad struikelblokken waar opeenvolgende generaties theologen al millennia mee worstelen. Wat gaat het om? Om het begrijpen van een boodschap uitgedrukt in wonderbaarlijke gebeurtenissen en om deze bij ons huidige leven te laten aansluiten.

Een kwestie van definitie

Ten eerste, wat te doen met de term "offer"? Voor de theoloog uit het kanton Vaud, Guy Lasserre, auteur van het boek "Offers in het Oude Testament", moeten we "de dood van Jezus in ieder geval niet zien als een offer in de zin van het Oude Testament of zoals het beeld van de joodse praktijken van die tijd was." Maar deze term werd door de eerste christenen gebruikt als een beeld om de dood van Christus aan het kruis, die toen als een vreselijke schok werd ervaren, uit te leggen", zegt de theoloog.

Een zeer actueel concept

Zou deze verwijzing naar de noodzakelijke zelfopoffering nu achterhaald zijn? Voor de theoloog uit Vaud, Christophe Chalamet, professor aan de Universiteit van Genève, daarentegen, maakt dit idee van zelfopoffering nog steeds deel uit van de actualiteit: "In zijn onderhandelingen met een jihadist heeft de Franse politie-officier Arnaud Beltrame, door zichzelf aan te bieden als vervanging voor een gegijzeld tijdens de terroristische aanslag van 23 maart 2018 in Trèbes, zichzelf uit solidariteit opgeofferd. Zelfs als dit gebaar omstreden blijft, zou het jammer zijn om het offer van Christus te zien als iets achterhaalds wat ons vandaag niets meer te zeggen zou hebben."

Hetzelfde geldt voor Elio Jaillet, assistent in de systematische theologie aan de Universiteit van Genève, die het "geven van zichzelf" verbindt met de bijbelse allegorie van de Goede Herder, die klaar is om te sterven voor zijn kudde. Guy Lasserre van zijn kant ziet het liever als een uitdrukking van de gemeenschap tussen God en de gelovigen, die ook hun leven aan God kunnen aanbieden of wijden. "Door zich te laten transformeren door liefde voor God, zullen ze in staat zijn om die liefde over te brengen naar anderen."

De terugkeer naar eenheid?

Maar waarom moest Christus sterven? "Voor sommige christenen, vooral katholieken en protestanten, stelt het offer van Jezus de mensheid in staat om de verlossing te bereiken: "Iets in de dood van Christus, verenigt ons weer", vat Christophe Chalamet samen. "Inderdaad, voor een categorie gelovigen moet God tot bedaren

gebracht worden voor de zonden van de mensen. Omdat Jezus tot het einde gehoorzaam is gebleven, stelt hij God dus tevreden door zichzelf als offer te geven."

Dit is echter niet de visie van een deel van de huidige gereformeerde theologie, zoals Christophe Chalamet opmerkt, die het idee verdedigt dat "het niet God is die moet worden weerhouden van een mogelijke boosheid, maar dat het de wereld is, die met God moet worden verzoend. Door dit offer toont God Zijn liefde tot het einde toe." Voor de Geneefse academicus "heeft de mens moeite om in te stemmen met deze onvoorwaardelijke liefde en met de relatie die God met hem probeert aan te gaan. Dankzij de opstanding van Christus, waar de Vader uit liefde komt om de Zoon op te wekken, manifesteert God zich als Degene die aan onze zijde staat en zo een relatie van liefde met de wereld bezegelt."

Verder dan het bewijs

En hoe zit het met de opstanding? "De christelijke traditie kan niet zonder de opstanding van Christus om te begrijpen wie Jezus is", zegt Elio Jaillet. Fysieke opstanding of alleen een symbolische? "Als we ervoor willen zorgen dat we weten wat er precies op dat moment is gebeurd, lopen we het risico de betekenis te missen", wat Christophe Chalamet bevestigt, door eraan toe te voegen dat "woorden ons in de steek laten" wanneer we het fenomeen van de opstanding te dicht willen benaderen. "Voor de gereformeerde theologie gaat het er niet om de fysieke opstanding te bewijzen, maar om aan te dringen op de betere kijk die de opstanding biedt voor het begrip van onze menselijke realiteit", benadrukt Elio Jaillet. "Het gaat niet om de opstanding op zich, maar om te geloven dat Jezus is opgestaan en dat het voor iedereen mogelijk is om hem te ontmoeten."

Niet alle gelovigen baseren hun vertrouwen op hetzelfde fundament. "Sommige christenen baseren hun hoop op de opstanding op de "realiteit" van het lege graf", zegt Guy Lasserre. "Anderen, op de overtuiging van de eerste christenen die op weg gingen om het goede nieuws te verspreiden." Dat wil zeggen, vervolgt de voorganger, dat "de opstanding van Jezus getuigt, dat zijn dood aan het kruis de weg naar het leven is. Deze weg tot God, die ook onze weg kan zijn, stopt niet bij de dood."

Christophe Chalamet: "De opstanding is niet eenvoudig de terugkeer naar het leven van een overledene, maar de toetreding tot een andere dimensie van het leven. De Geest komt om het leven in te blazen, om het hier en nu al te vernieuwen."

Zoals de Bijbel leert, werd Pasen ingesteld onder het volk van Israël, terwijl ze in slavernij waren in Egypte. God, die Zijn volk uit Egypte wilde halen, onder leiding van Mozes, introduceerde het Paas-symbool om Gods Verbond met Zijn volk te illustreren. In de woestijn ontving het volk Israël de geboden van de tabernakel en de tafelen van de wet. We zullen niet ingaan op de details van dit oude verbond, behalve om te verduidelijken dat het een symbool was van wat er later gebeurde, toen onze geliefde Heiland naar de aarde kwam.

Om terug te komen op het onderwerp in kwestie, dit artikel legt twee essentiële punten, die de kerken lijken te verdelen over de dood van onze Heer Jezus, uit. Dat is aan de ene kant het idee van het offer en aan de andere kant het idee van de opstanding erna.

We hebben deze tekst zorgvuldig gelezen en ontdekt, dat het ontbreekt aan een zeer belangrijke, zelfs essentiële waarheid voor het begrip van ons onderwerp. Namelijk dat wij arme zondaars zijn. Deze term wordt in dit artikel niet één keer genoemd. En toch is deze term het, die ons, samen met Gods liefde, in staat stelt de aard van de dood van Jezus Christus te begrijpen. De profeet Jesaja laat in hoofdstuk 53 van zijn boek zien, dat onze Heer Jezus onze fouten op zich nam, dat het vanwege onze ongerechtigheden was dat hij leed en stierf. Zo werd Hij voor allen de Bewerker van een eeuwig heil. Hij is dus onze Heiland; een andere term

de weinig glorieuze weg die hem dichter bij deze onvermijdbare post bracht. Om de groeiende kramp in hun buik te overwinnen, besproeiden zijn jonge metgezellen in deze ellende deze met alcohol... heel vaak. De ontvangst was nogal koel en de grote Manitou legde Marcus zonder uitstel een maand in de gevangenis op. "Dat vind ik beter dan oorlog", voegde onze jonge Normandiër daar aan toe. "Als je van vechten houdt, doe het dan met elkaar, mij interesseert het niet."

Toen soldaat Marcus uit de kelders van de beroemde vestinglinie kwam, konden zijn ogen het daglicht niet meer verdragen. Dit kwam ook, doordat in de maand juni van 1940 de zon die door de oorlog niet was aangetast, fel scheen. Marcus had zelfs vernomen dat de oorlog afgelopen was, maar eigenlijk zonder enige luister, juist een paar granaten die de aftocht van het grote leger hadden bezaaid. De vreugde, dat hij leefde en het vooruitzicht om de volgende dag weer op weg te gaan

naar zijn platteland in het gebied van Aquitaine, wisten toch de slopende indrukken van tien maanden doorgebracht in de catacomben van de Maginotlinie uit.

De volgende dag stond alles weer op losse schroeven en Marcus hoorde dat hij daarentegen krijgsgevangen was, en naar de andere kant van de Rijn ging om daar het platteland, de bossen en de velden te vinden waar de vette koeien van Rijnland-Palts hem opwachten. In dienst van een werkcommando leerde Marcus dat het onmogelijk was om aan haatgevoelens weerstand te bieden. Ook al vond hij het vooruitzicht om te vechten niet leuk, het vooruitzicht om geslagen te worden vond hij nog minder leuk. Zonder reden werd hij dagelijks geschopt of geslagen met de kolf van een geweer, en deze gemene streken wekten in hem een bittere wrok op, die hij ook nog moest bedwingen.

Door de komst van een Elzasser in de groep kwam hij te weten, dat het de Franse

die niet één keer in deze tekst wordt genoemd. Hij stierf niet een dood als van een veroordeelde, zoals in ons geval, maar een dood als zelfopoffering.

Zoals we weten, is het loon van de zonde de dood. Dit is het equivalent van onze handelwijze. We specificeren dat de Eeuwige niets te maken heeft met het feit dat we moeten sterven. Zonde brengt ziekte, lijden en dood voort, zonder dat God hoeft in te grijpen. In plaats daarvan manifesteerde Hij zich om ons te redden door Zijn geliefde Zoon naar de aarde te sturen om het losgeld voor ons te betalen.

Nu zullen we enkele passages uit dit artikel overnemen die het verdienen om vergeleken te worden met wat de Schrift ons leert.

De notie van opoffering en die van opstanding zijn struikelblokken waar opeenvolgende generaties theologen al millennia mee worstelen. Waarom? Deze noties zijn duidelijk als we ons bewust zijn, zoals we hierboven zeiden, van onze toestand als zondaar. We zijn als iemand die gaat verdrinken. Onze geliefde Verlosser is als hij die ons op de oever zag; hij nadert het water en reikt ons de hand om ons eruit te halen. De werkelijkheid overstijgt zelfs dit beeld, want om ons te redden stierf onze dierbare Heiland "voor ons", hij verdroeg hetzelfde als ons moest overkomen. In Luthers woorden: "Hij heeft onze zonde op zich genomen en hij legt zijn gerechtigheid over ons." Daarom kan de apostel Paulus verklaren: "Er is geen veroordeling meer voor hen die in Christus Jezus zijn" Rom. 8: 1. We zullen later terugkomen op de vraag naar Zijn opstanding.

In ieder geval moet de dood van Jezus niet gezien worden als een offer in de zin van het Oude Testament. Juist wel, voor zover het Oude Verbond het volk van Israël moest voorbereiden op het ontvangen van de Messias. De offers die door de wet van Mozes werden voorgeschreven, symboliseerden het offer dat onze geliefde Heiland aan het kruis bracht. Hij zei zelfs: "Als je mijn vlees niet eet en mijn bloed niet drinkt, hebt u geen leven in u." Johannes 6: 53, waaruit blijkt dat hij, Jezus, het offer was dat voor onze zonden werd gebracht. Aan de andere kant, om de verordeningen van de Wet van Mozes volledig te begrijpen, alles wat betrekking heeft op de verschillende voorgeschreven offers, moeten we het nieuwe Verbond in gedachten houden, dat ons de sleutel geeft tot begrip.

Voor een categorie gelovigen moet God tot bedaren gebracht worden voor de zonden van de mensen. Dit is een bewering die volledig moet worden verworpen. God is niet geïrriteerd, boos of jaloers. Als Hij deze gevoelens had, zou Hij eenvoudigweg niet God zijn. De apostel Johannes geeft ons een prachtige definitie van de Eeuwige wanneer hij verklaart: "God is liefde." 1 Johannes 4: 8. En zoals Christophe Chalamet bevestigt, is het niet God die tot bedaren gebracht moet worden, het zijn wij die ons met God moeten verzoend worden.

Voordat hij zijn werk aan het kruis voltooide, stelde onze geliefde Heiland het Avondmaal in op de avond, dat hij werd verraden, met zijn discipelen in de bovenkamer. Bij deze gelegenheid nam hij brood, en na dank te hebben gezegd, brak hij het, gaf het aan zijn discipelen en verklaarde: "Neem het en eet, dit is mijn lichaam dat voor u is gegeven. Doe dit ter nagedachtenis aan mij." Na het avondmaal nam hij de beker en gaf hem aan hen, zeggende: "Deze beker is het nieuwe verbond met mijn bloed, dat voor u is uitgestort."

De apostel Paulus geeft een interessante verduidelijking over dit onderwerp wanneer hij zegt: "Maakt de beker, waarvoor we God loven en danken, ons niet één met het bloed van Christus? Maakt het brood dat wij breken ons niet één met het lichaam van Christus?" 1 Kor. 10: 16. Hij laat zien, dat de beker en het brood het bloed en het lichaam van Christus vertegenwoordigen, maar ook de gemeenschap met dit bloed en het lichaam van onze geliefde Verlosser. Dit betekent een deelname aan zijn offer, aan zijn lijden. Dit is wat moest worden onderscheiden en geaccepteerd, en dit is waar

het symbool van het Pascha voor ons werkelijkheid wordt, net als voor onze dierbare Heiland.

Daarom zijn het werk van onze Heer Jezus en zijn dood aan het kruis niet langer een mysterie voor allen, die zich met dit offer hebben verbonden. Zijn opstanding evenmin. Net zoals de dood het equivalent van de zonde is, was de opstanding de logische voortzetting van het offer van onze dierbare Heiland. David profeteerde zelfs: "Gij zult uw geliefde niet toestaan verdorvenheid te zien." Ps. 16: 10. Onze geliefde Heiland stond drie dagen na zijn kruisdood op. Hij verscheen herhaaldelijk aan zijn dierbare discipelen in verschillende gedaanten om hun geloof te versterken. Toen verdween hij uit hun ogen en verzekerde hen, dat hij altijd bij hen was, tot het einde der tijden.

Het moet duidelijk zijn, dat onze geliefde Heiland om twee redenen is gestorven. Ten eerste vanwege het offer dat Hij voor ons bracht. Daarmee verwierf hij gevoelens, een karakter en een heerlijkheid die de menselijke natuur niet kan bevatten. Hij moest sterven en weer opstaan om onsterfelijkheid, de goddelijke natuur, te ontvangen, niet als een gunst, maar als het equivalent van zijn vernedering tot de dood aan het kruis.

Het resultaat van dit grootse werk van onze Heer Jezus zal het Herstel van alle dingen zijn en van alle mensen tot volmaaktheid. Zij zullen eeuwig kunnen leven op de aarde die dan opnieuw de voetenbank van de Heer is geworden.

Kinderlijke tederheid

In het Oostenrijkse tijdschrift: *Die ganze Woche* staat het volgende ontroerende verhaal, onder de kop "Onze korte verhalen van Dan Clark":

Puppy's te koop

De eigenaar van een winkel hing een bord boven zijn deur: Puppy's te koop.

Dit soort teksten trekt altijd de aandacht van kleine kinderen. Inderdaad verscheen er een jongen en vroeg: "Hoeveel kosten je puppy's?" De eigenaar antwoordde: "Allemaal tussen de 1000 en 1500 schilling."

De jongen stak zijn hand in zijn zak en haalde er wat munten uit. "Ik heb maar 60 schilling", zei hij. "Mag ik ze even zien?"

De baas lachte en floot, en Lady kwam uit de hondenhoek en ging naar de winkel toe. Achter de hond volgden vijf kleine bolletjes bont. Eén van de puppy's bleef ver achter bij de andere.

Onmiddellijk pakte het kind de hinkende puppy en vroeg: "Wat heeft deze kleine puppy?"

De eigenaar legde uit dat de geraadpleegde dierenarts had opgemerkt, dat hij de holte van het heupgewricht miste. Hij zou altijd zwak zijn en gehandicapt. Maar de jongen drong helemaal opgewonden aan: "Deze kleine puppy zou ik willen kopen."

Maar de man zei beslist: "Nee, echt, die puppy hoeft je niet te kopen. Maar als je hem absoluut wil, zal ik hem aan je geven."

Het kind werd boos, keek de eigenaar recht in zijn ogen en wees weer naar de puppy: "Ik wil niet dat je hem aan me cadeau geeft. Deze kleine puppy is net zoveel waard, als de andere en ik wil de volle prijs betalen. Afgesproken, ik betaal nu 60 schilling en verder elke maand 30 schillings, totdat ik alles betaald heb."

Een hondje dat nooit als een bezetene zal rennen zoals andere honden

De baas was echt verrast en in verlegenheid gebracht. Hij sprak het bewustzijn van de jongen aan: "Je moet dit hondje niet kopen. Denk eens na: hij zal nooit met je kunnen lopen, rennen en spelen zoals andere puppy's."

Als reactie boog het kind zich voorover, rolde zijn broek op om zijn linkerbeen goed te laten zien, dat krom en kreupel was en gesteund werd door een metalen beugel. Hij keek de man aan en antwoordde zachtjes:

"Ik loop zelf dus ook niet goed, en de kleine pup heeft iemand nodig die hem begrijpt."

Hoe ontroerend was de reactie van dit kind!

Ongetwijfeld was de koopman ook ontroerd en liet hij de kleine puppy gaan, wetende dat hij in goede handen zou zijn!

Onder mensen verzuurt het lijden vaak hun karakter en maakt hen hard en veeleisend! Maar bij sommigen heeft het hen zo teder gemaakt dat ze zich inleven in het lijden van anderen.

Dat was het geval bij dit kind, dat zich zelf gehandicapt voelde en juist de puppy wilde kopen die ook gehandicapt was! Ongetwijfeld zullen ze daardoor de beste vrienden ter wereld worden, omdat ze bij hun spel begrijpen waar hun grenzen liggen, wetende dat vriendschap geen fysieke kracht nodig heeft om zich heel goed te uiten.

Laten we een voorbeeld nemen aan dit kind, wiens meevoelend hart wist hoe te zorgen voor een ander die ook niet goed bedeed was door de natuur.

Van woestijn naar paradijs

We reproduceren in zijn geheel het onderstaande artikel uit de krant *Tribune de Genève* van 18 mei 2022, in de rubriek "Wereld" van de hand van Virginie Lenk.

Waarom is het zo moeilijk om de woestijn af te remmen?

De ambitie om in de Sahel een plantaardige barrière te bouwen tegen de opmars van het zand is al vijftien jaar vastgelopen. Dit is een van de uitdagingen voor de Vergadering van de VN van 2022 (COP15) in Abidjan.

Op de COP26 in Glasgow had Jeff Bezos, de baas van Amazon, 1 miljard dollar toegezegd. Begin 2021 hadden de internationale donoren in Parijs 19 miljard toegezegd. Het geld is er, en toch vordert de Grote Groene Muur niet. En is men zo ver, dat er twijfel ontstaat over de beloofde voltooiing binnen acht jaar.

Het oorspronkelijke project was om vegetatie te planten over een strook van 8000 kilometer lang en 15 km breed, van Senegal tot Djibouti, en zo 100 miljoen hectare verdord land in de Sahel weer te bebossen tegen 2030. De muur doet zijn naam ook geen eer aan, het is eerder een lapwerk van bos-, landbouw- en weidegrond, die zich uitstrekt over elf landen. Sindsdien is het project aangepast om het land te herstellen over een veel bredere strook.

Dat we het er nog eens over hebben, komt omdat de VN-COP15 over de bestrijding van woestijnvorming momenteel in Abidjan wordt gehouden. Minder populair dan de COP over klimaat, is het toch niet minder essentieel, omdat volgens de VN 40% van het land vandaag over de hele wereld slechter wordt. En Afrika is het meest getroffen continent.

Behalve dat slaat sinds 2007, de datum van het plan van de Grote Groene Muur, de weegschaal door naar de pessimistische kant. Van de beoogde 100 miljoen hectare zou slechts 4 miljoen hectare weer zijn bebost. De oorzaken van deze vertraging zijn talrijk.

Plaatselijk geen interesse

Sommige landen in deze groene gordel zijn politiek instabiel, of in oorlog met het jihadisme. Vriendjespolitiek en corruptie zijn opgekomen: het Pan-Afrikaanse Agentschap, dat toezicht houdt op de operaties, heeft officieel 170 miljoen euro aan kredieten verdeeld over vijftien jaar. De Wereldbank betwist deze cijfers en spreekt van 768 miljoen, waarvan een deel zou zijn verduisterd.

De opwarming van de aarde maakt het planten en bewateren ook ingewikkelder, legt Régis Peltier uit, een bosbouw-onderzoeker bij CIRAD (een Franse Organisatie voor landbouwonderzoek en samenwerking voor de duurzame ontwikkeling van tropische en mediterrane regio's). "Het regenseizoen is niet langer continu, het

tolk was die hen in diskrediet bracht bij de kampleider. Deze ellendige man verdween plotseling en ook Marcus bevond zich ver weg, bijna aan de oevers van de Donau, in een boerderij waar kakkerlakken elk hoekje en gaatje in beslag hadden genomen en onvermijdelijk elke dag in de soep zaten. Hij kon van daaruit weer vertrekken naar een landgoed waar ze van de grond zouden hebben gegeten... als er eten was geweest.

Het was daar dat onze gedepoteerde, met een metgezel in de ellende, een ontsnappingsplan bekookte. Op een zondagavond, terwijl hun bazen in de kerk naar gebeden in het Latijn luisterden, knijpen de gevangenen ertussenuit. Ze liepen 's nachts en verstopten zich overdag, maar aan de voet van de bergen die Zwitserland beschermden, hadden ze al 325 km van hun ontsnappingsroute afgelegd en toch werden ze weer gevangen genomen. Maar dit was nog maar de helft van de weg naar vrijheid.

De terugtocht naar hun vertrekpunt met een veewagen was verre van een plezierreisje.

Sindsdien had Marcus' maag verstek laten gaan wat zich uitte in hevige pijn. De Franse arts wilde het slechts zien als een smoesje en stuurde hem zonder meer weer naar zijn werk. Dat was net zo erg als hem de dood in te sturen, want de bazen van de boerderij waren niet zachtzinnig. Hij kon toen een Duitse arts raadplegen en deze man vol mededogen met deze ongelukkige gedepoteerden had zich vaderlijk over hem ontfermd. Het gevoel een vriend te hebben gevonden bij deze "vijanden", nadat hij eerder vijanden bij zijn landgenoten had gevonden, zette onze gevangene aan het denken en de kalmering van zijn ziel verzachtte zijn pijnen.

Ook al gingen de bazen al niet zachtzinnig om met Marcus, dat deden ze nog minder met de anderen, vooral met de jonge Russin, op wie alle wraakzucht, woede en bitterheid van deze mensen neerkwam. Geschreeuw was

aan de orde van de dag, en zelfs afranselingen. Marcus greep toen in: "Sla mij maar, ik kan mezelf verdedigen, maar niet deze Russin, die niet eens kan spreken." Hij had dit alles zonder woede gezegd, maar men begreep dat niets hem af zou brengen van zijn standpunt.

De bazen gingen klagen over deze spelbreker en de burgemeester besloot: "Geef hem maar aan mij, ik zal het goed met hem maken." Hij stuurde ook het meisje ergens anders heen. Marcus bevond zich daarom op het landgoed van de grote chef, waar hij stilletjes zijn werk deed. Hij antwoordde kort en bondig op de vragen die het werk betroffen, en voor de rest kreeg men niets meer uit hem. De chef probeerde toen het ijs te breken, maar werd steeds opgewondener door dat stilzwijgen. Op een dag werd hij woedend en terwijl hij zijn gereedschap ophief, leek het alsof hij op Marcus afging, die hetzelfde deed. Toen gebeurde er iets onwaarschijn-

lijks. De chef legde zijn gereedschap neer, terwijl hij hard begon te lachen. Hij lachte zo hartelijk dat de gevangene erdoor moest glimlachen. "Marcus, ik zie het, we hebben hetzelfde karakter."

Het ijs was gebroken en in deze ontspannen sfeer erkende Marcus, dat zijn karakter eigenlijk niet zo goed was. Dit was genoeg om een verbazingwekkende en solide overeenkomst tot stand te brengen. De burgemeester had dit bewezen door zijn "gevangene" uit de problemen met het militaire gezag van het land te helpen. Marcus had daar zijn leven gewaagd.

De situatie aan het front keerde en de trots die deze moorddadige waanzin had opgewekt, was uitgelopen op een immense nederlaag, zoals onvermijdelijk moest gebeuren. Marcus liet zijn vrienden niet in de steek in de beproeving, want hij vergat degenen die hem de hand hadden gereikt niet. De kanonnen zwegen, maar de overwinnaars

kan worden onderbroken door weken zonder water. Vroeger was het uitzonderlijk, nu gebeurt het elk jaar."

Daar komt nog de demografische druk bij: "Van de 300 miljoen inwoners vandaag verwachten we er 500 miljoen in 2050", zegt Rémi Hémercyck, algemeen afgevaardigde van de non gouvernementele organisatie "SOS Sahel".

Investeren in de lange termijn

Het is noodzakelijk om samen te wonen op collectieve boomplantages, landbouw- en veeteeltbedrijven. De lokale bevolking is echter vaak niet voldoende geïntegreerd in dit megaproject dat volgens velen uit het buitenland komt. Rémy Peltier heeft lang gewerkt aan soortgelijke grote herbebossingsprojecten. "Dit is de tragedie van de communes. Niemand voelt zich echt verantwoordelijk. Zodra de bomen zijn geplant, komt het vee het gebied binnen en vervolgens het vuur. Terwijl de bomen die rechtstreeks aan de lokale bevolking zijn toevertrouwd er na jaren nog steeds zijn."

Er is ook het grondprobleem. Op de vlucht voor woestijnvorming migreerden mensen uit de Sahel naar het zuiden en ontgonnen de beboste savannes. Op deze gronden hebben ze geen recht. "Deze mensen hebben geen interesse voor het planten van bomen of een duurzaam beheer, omdat het land weer van hen kan worden afgenomen", legt de CIRAD-expert uit. Volgens hem zouden meer kleine subsidies mensen kunnen motiveren en hen in staat stellen om de wisselvalligheden van het bestaan het hoofd te bieden.

Nadenken over landherstel op de lange termijn is het moeilijkst, zegt Rémi Hémercyck. "Als je bomen plant, oogst je na drie of vier jaar, en als je het hebt over het binden van koolstof, gebeurt dat pas na zo'n twintig jaar. We hebben daarom langetermijn-investeringen nodig

en een goed onderzoek van de aard van de projecten, in het bijzonder van hun sociale dimensie."

Hij noemt het voorbeeld van het planten van acaciabomen in Tsjaad voor de productie van Arabische gom. "We moesten eerst werken aan de toegang tot drinkwater voor de vrouwen die het sap oogsten. In tien jaar tijd zijn honderd dorpen van 1500 naar 2600 ton gom per jaar gegaan." Een kleine stap om de woestijnvorming te vertragen.

Herbebossing is een absolute noodzaak die niet alleen de Sahara aangaat, maar de hele wereld. Het zou te lang en overbodig zijn om hier het evenwicht in de waterhuishouding te beschrijven die momenteel verstoord is en waarbij de bomen een hoofdrol spelen. Om te herbebossen moet je echter overtuigd zijn van het belang van het probleem. Als we leren dat 40% van de bodem in de wereld is aangetast door erosie, ontbossing en intensieve teeltmethoden, moeten we ons dan nog steeds afvragen of actie wel nodig is? De financiële middelen lijken te zijn verzameld, sommige grote beleggers lijken te hebben begrepen, dat de wereld voor een serieuze deadline staat en dat het zelfs tot een tragedie kan leiden. Dat is een goed begin, maar het is niet genoeg.

Zoals we in dit geval zien, is de uitdaging immens. Het gaat om herbebossing van een strook van meer dan 8000 km, of om het hele Afrikaanse continent van oost naar west, van Ethiopië naar Senegal, te door kruisen. Het is een omvangrijk project dat, zoals je wel kan bedenken, op veel belemmeringen stuit. Al vanuit het oogpunt van het klimaat. Droogte in de omgeving van woestijnen brengt plantages in gevaar. Er zou moeten worden bewaterd, maar in dergelijke gebieden is dat een echt probleem. Aan de andere kant, zoals dit artikel aangeeft, is er het samenwonen van de fokkers met

hun kuddes die niet per se dezelfde belangen hebben om te verdedigen. Lokale bevolkingen hebben ook andere problemen om het hoofd te bieden, die voor hen prioriteit hebben, zoals de bevolkingsexplosie. En als je niet weet of je morgen iets te eten hebt, is het ook moeilijk om te plannen voor de komende twintig jaar. Dat is wat het voor velen moeilijk maakt om zich betrokken te voelen bij een project dat voor hen vreemd lijkt.

De moeilijkheid van dit project ligt ook in het feit dat de organisatoren willen herbebossen in de woestijn. Het zou raadzamer zijn om te beginnen aan de rand van de zeeën en rivieren voor dieper in het land door te dringen. We weten ook, dat herbebossing deel uitmaakt van Gods grote plan voor het herstel van alle dingen ten behoeve van de mensheid en de hele aarde. Op dit moment zijn we nog steeds onder de veroordeling en in het tijdperk van het mogelijk maken van het kwaad, dus iedereen die voor het goede wil werken, stuit op tegenstand. Dit is ook de reden waarom het zo moeilijk is om dit project uit te voeren.

Gods plan begint met het herstel door de mens van zijn zondige toestand om weer een ware zoon van God te worden die zijn bestemming heeft terug gekregen. Om dit te bereiken, gaf de Heer Zijn geliefde Zoon als offer om het losgeld te betalen voor de schuld die was aangegaan door de mens die tot zonde was vervallen. Net zoals Adam in Eden te horen kreeg, dat de aarde vanwege hem vervloekt zou worden, zal de mens ook moeten meewerken aan het herstellen van wat vernietigd is. Hij zal moeten deelnemen aan dit werk, dat sterk zal worden vergemakkelijkt door de invloed van de nieuwe Hemelen die op de aarde aan het werk zullen zijn. De zegen zal dan het deel worden van allen die vrijgekocht zijn door de Eeuwige en die hun Schepper en Heiland in eeuwigheid zullen loven.

waren al onderling aan het ruziën, toen hij, na negen opeenvolgende jaren onder de wapenen, de weg naar de vrijheid en naar Normandië insloeg.

Marcus zag zo zijn land, zijn familieleden en die beroemde vrijheid terug, waarvoor hij bijna tien jaar van zijn jonge leven had moeten opofferen. Dat was duur betaald, maar nu kon hij ervan genieten en eindelijk zelf over zijn lot beslissen. De omstandigheden dwongen hem echter om allerlei laagbetaalde banen te accepteren omdat hij had geen vak geleerd. Anderzijds trok muziek hem aan en het kleinste wijsje buiten bracht hem al in een andere wereld, maar hij wist niet eens hoe hij moest spelen. Niettemin had zijn broer een accordeon voor hem gekocht en het jaar daarop opende Marcus "La Chaumière" in een daarvoor ingerichte schuur. Deze kleine dansfeestjes brachten leven in de brouwerij, een beetje boter bij de vis en een beetje balsem voor het hart, want de plattelands mensen kwamen er om zich even van hun zorgen te bevrijden en de banaliteit van hun bestaan voor een klein prijsje te vergeten.

Ook al bracht de muziek een brood op de plank, dit extraatje voorkwam niet dat het kraakte. Marcus, die niet alleen voor zichzelf wilde leven, was getrouwd en adopteerde de zoon van zijn vrouw. Ook al dacht onze man het heimwee naar een bepaald verloren paradijs op die manier te stillen, hij begreep toch al gauw, dat hij zich had vergist. Ook zijn vrouw was diep teleurgesteld over het gebrek aan wereldse ambities van haar man. Ze zag haar dromen van grandeur en kastelen in Spanje instorten en was voortdurend boos op deze echtgenoot die haar niet kon en wilde volgen in haar eisen. Ze vond, dat haar leven door hem was mislukt en verweet hem dat bitter. Kortom, de stroom ging de verkeerde kant op en deze disharmonie was zo pijnlijk geworden, dat Marcus zijn lust om muziek te maken bijna kwijt was. Deze kleine huiselijke hel deed hem spijt hebben van de jarenlange deportatie. Onze man die geen alternatief kon vinden, ging door met zijn leven onder een steeds grotere last.

Op dat moment kwam Antoinette langs. Weinigen hadden haar niet op een dag voor hun deur gevonden, terwijl ze de zegeningen en de komst van het Rijk der Gerechtigheid aankondigde. Marcus had haar krant aangenomen zonder de belangstelling te verbergen die deze bij hem opwekte en had hem 's avonds gelezen, herlezen en opnieuw gelezen. Deze zinnen doorgrondde op natuurlijke wijze het mysterie van een mensheid, die de gevangene was van een meester die niet rechtvaardig was en niet goed. Het was zuiver, logisch en weldadig, maar de krant liet het daar niet bij en openbaarde de weg naar de bevrijding, waarop de zachtmoedige mensen zich door Gods genade konden begeven.

Marcus wachtte daarom op het bezoek van Antoinette en herlas vaak deze pagina's die op een dag verdwenen waren. Maanden en misschien jaren waren verstreken en Marcus wachtte nog steeds op deze boodschapper van de Hemelse Gerechtigheid. Andere vrienden kwamen in haar plaats, maar die troffen steeds zijn vrouw die hen telkens wegstuurde met alle minachting die ze voor dit doel had, omdat dat inging tegen haar wil: "En kom vooral niet terug, het interesseert mijn man niet." Zij was het echter die niet geïnteresseerd was in de principes van rechtvaardigheid en goedheid. Omdat ze niet de eerlijkheid had om dit te erkennen, kon het evangelie haar niet verlichten met haar zoete licht. Niemand kon echter de voortgang van de Waarheid verhinderen. Zou deze niet, volgens de woorden van de profeten, de schuilplaats van de leugens overspoelen?

Het bewijs liet niet lang op zich wachten, toen Antoinette weer opdook, en Marcus net thuis was. Hij nam een abonnement op haar krant en las toen over het programma dat de hele wereld uit de slavernij zou bevrijden. Hij had zich daarom aangemeld bij de groep van de zachtmoedigen die geen ander doel in hun leven voor ogen hadden dan dit.

Op het pad dat door de goddelijke liefde met zijn licht werd verlicht, vond Marcus grote troost, maar hoe meer hij besloot op dat pad verder te gaan, hoe meer zijn vrouw besloot in de tegenovergestelde richting te gaan. Hoe aardiger en zachtmoediger hij werd, hoe agressiever en bijtender werd zij. Hoe meer Marcus het volhield, hoe ondraaglijker hij voor haar werd, zozeer dat ze hem op een dag, op het hoogtepunt van haar verblindings, zijn congé had gegeven, misschien omdat ze dacht, dat hij dit ideaal dat haar woedend maakte, los zou laten. Maar dan kende ze haar man en de kracht van God slecht.

Marcus vroeg zonder twijfel niet meer, maar hij accepteerde de beproeving en die opende een deur op het pad naar de beloofde vrijheid, die niemand kon sluiten. Hij was daarom in staat om zijn hart, zijn tijd en zijn kracht te steken in dit werk van het grootste belang, dat de elementen van de nieuwe menselijke familie op aarde samenbracht. Deze oproep vervulde de beloften van de lente aan het begin van de eeuw en openbaarde de glorie van God in de onweerstaanbare overwinning van het goede op aarde en in de hemel.

Korte Kroniek van het Rijk der Gerechtigheid

Op 18 april zullen we de vreugde hebben bijeen te komen om de verjaardag van het Leger van de Heer, het volk van het welbehagen van God te vieren. Wij zijn blij hier

enkele uittreksels van een uiteenzetting weer te geven, die de trouwe Boodschapper in zijn tijd bij deze gelegenheid gaf:

"Eén van de onuitsprekelijke fases van het plan van God is de oproep van het Leger van de Heer, dat wij vandaag vieren met al het enthousiasme van onze ziel. Het geniet het eerste, van de onuitsprekelijke weldaden van het logsgeld betaald door onze geliefde Verlosser. Het kan zich de beloften eigen maken door de voorwaarden na te leven. Alles hangt vanzelfsprekend voor iedereen af van de ijver die men inzet om de strijd te strijden en de snelheid van iedereen om de muur van zijn heil op te bouwen. Het is een belofte met een immense reikwijdte die natuurlijk een overeenkomende waardering vraagt. Het komt erop aan op zijn gevoelen te letten, alles te verwijderen wat geen bijdrage is voor het leven. Alleen de altruïstische gevoelens zijn gunstig. Alle egoïsme moet verbannen worden. En juist daar ontbreekt het nog veel aan eerlijkheid. Dat is wat de prachtige uitingen belet die zich zouden kunnen manifesteren. Het gaat dus erom zichzelf te hernemen en te beginnen zijn muur stevig en op de goede manier te bouwen. Deze moet geen enkele bres hebben.

Het Leger van de Heer moet vol leven en gezondheid zijn. Het is een schare prachtige wezens. Daarvoor moeten we natuurlijk niet in de oude sleur blijven. De roeping en de bestemming van de mens is een kind van God te zijn. Welnu een kind van God houdt zich bezig met de zaken van zijn hemelse Vader. Hij streeft naar één ding, het Koninkrijk van God, want hij is ervan overtuigd dat de Eeuwige hem al de rest bovendien zal geven.

Het Koninkrijk van God vestigt zich heden op de aarde. Dat zijn heel nieuwe dingen. Als wij ons bezighouden met het Koninkrijk van God, zal de Heer zich met ons bezighouden.

Wat nu nog heel vaak ontbreekt is het geloof, en waarom ontbreekt het geloof? Omdat het hart niet genoeg verlangt de inspanningen te doen die onontbeerlijk zouden zijn. Dat brengt de aarzelingen, het gebrek aan zekerheid voort en verhindert het geloof.

Het Leger van de Heer is zegevierend. Ieder van zijn leden deelt mee in de overwinning. Hij behaalt de overwinning van de jeugd op de ouderdom, van het goede op het kwaad, van de gezondheid op de ziekte, van het leven op de dood, van het geluk op het ongeluk.

Het is vanzelfsprekend een strijd van elk ogenblik. Het komt er op aan het oude karakter te bestrijden en het buiten gevecht te stellen. Degenen van het Leger die trouw zijn aan hun verbintenis, steken de Jordaan droogvoets over. Als ze ontrouw zijn, zinken ze weg. Het is de zaak van iedereen persoonlijk. Alles is vrij.

De kandidaten voor het Leger van de Heer moeten, om de dood te overwinnen, in hun hart een liefdeskracht hebben voldoende om de kleine kudde te volgen, en met haar de huidige moeilijkheden te verduren en alles wat zich voor kan doen. Voor hen moet de liefde ook sterker zijn dan de dood en hen richten naar het eeuwige leven. Noch het vlees, noch de sektarische familie, noch de gemakken, noch de angst moeten hen doen verzwakken. Dat zijn karakters in het vuur gemaakt, die noch de strijd noch de dood van het oude karakter vrezden. Dat zijn degenen die alles in de waagschaal van het leven hebben geworpen.

Dat prachtige Leger wordt ook getoond als het de Jordaan droogvoets oversteekt en het beloofde land binnengaat. Het wordt ook vermeld in Johannes door de Heer, die zelf zegt: "Ik heb een andere schapenstal en ik zal deze ook roepen op het gewilde moment." Het is het Leger van de Almachtige, dat zijn opdracht begint en overal de boodschapper brengt van het eeuwige Evangelie.

Het spreekt vanzelf dat wij tot nu toe vooral theoretische demonstraties hebben gehad. De praktische demonstraties zijn nog niet zozeer zichtbaar. Maar er zijn toch prachtige demonstraties die uiterst verheugend zijn. Het is een heel klein begin dat nu elke dag groter moet worden. We moeten enkel daaraan denken, en alle bijzaken in de prullenmand gooien.

Het is zeker dat, om deel uit te maken van het Leger van de Almachtige, geduldige volharding, moed, geloof, ijver nodig zijn. We moeten angstig noch bang zijn. Maar als wij het wel zijn, moeten we ons alleen maar verbeteren. Ik was ook vreesachtig, zelfs zeer vreesachtig, angstig en ook schuchter, omdat ik zeer hoogmoedig was. Maar ik heb mijn karakter veranderd.

De Allerhoogste spreekt tegen het Leger van de Heer en zegt: "Zij zullen bij Mij zijn op de dag die Ik voorbereid. Ik zal medelijden hebben met hen zoals een vader medelijden heeft met zijn zoon die hem dient." Het is dus een heerlijke gemeenschap van het hart die het Leger van de Almachtige moet bezielen om alle stappen te zetten.

Dat is wat ik wens met al mijn ziel op deze feestdag. En ik groet iedereen met een heilige feestkus, in naam van God en van Zijn welbeminde Zoon."

Wij verenigen ons bij de wensen, in zijn tijd geuit door de geliefde Boodschapper, en zullen met heel ons hart en in gedachten bij alle feestvergaderingen zijn.

Voor België: 11, rue de la Bassette - 1330 Rixensart, Tel. 02/653 50 20.

Voor Nederland: Lotte Beesestraat, 71 - 2331 KG Leiden. Tel. 06-5115 64 91.

Uitgever: De Engel van de Heer, Filantr. Ver. Verantw. Opsteller: Ph. Miguet, CH-1236 Cartigny Drukkerij: Impr. Château, Cartigny, Zwitserland